

Дабоанъ*, во мн. ч. дабоани названы спутники торжественнаго шествія. Ср. сл. донамба.

Даване с. с. **Даванъ** с. ж. дань, податъ: И да дѣли съ него даванъ-то блѣгарско. Р. 38. Ами ти сега имашъ ли пари да си платишъ царското даване за година и половина. Ст. 16. Нищо няма да убива одного земледѣльца толкозъ колко-то тѣжчина-та на даванта. Л. Д. 1873 р. 161. Въ Австрія сички-тѣ сурови стоки можатъ да ся внасятъ свободно отъ гюмрюкъ, или плащатъ една твърдя малка даванъ. ib. 163.

Давенъ пр. давній; съ предл. отъ, управляющимъ род. пад., издавна: По отдавна книги показуетъ Сега баргу Турци ке излазѣтъ. М. 47. Това, брате, по отъ давна било; Дуръ не било, не би съ славило. ib. 173. Нъ люта наша сѣдбина черна—Мѣчи ны отдавна немилна. Гп. 24. Скътамъ ся отдавно азъ въ странство. ib. 82. Ср. отдавнашенъ, дамно.

Давило с. с. въ поговоркѣ: Тръпило има, давило нѣма. Ч. 232.

Давия* с. ж. судебный искъ. **Даваджи*** **Давуджи*** с. м. истецъ (da'va, s. a. Procès, prétention. da'vādji, s. t. Plaigneur, le demandeur en justice): И ми стапа'е селянинъ, Крена'а тешка давіа, Ойдо'а дур' при кадіа. М. 263. Пра'у пойде мома дури на давіа: „Кадіа, кадіа, суди какъ съ судить.“ ib. 410. Та крена тешка давіа На тие Турци залами, На тие земски сеймени. ib. 462. Праѣа допраѣа кадіа, Какъ знае Столнъ да дойде, Голема давіа има на него. Три села чине давіа, Четвр'то село мартира, А вуйко му башъ давуѣа, Столна да го обесатъ. В. 325. Единъ богатъ графъ съ дяволштинитѣ на свой адвокатъ спечелилъ давия (ein Process) на милионъ. Рш. 48. Въ Пловдивъ нашиятъ херой билъ държанъ не дълго време, защото нѣмалъ даваджие и защото прегрѣшенията му са отнасяле повече до него самиятъ, нежели до неговите сѣграждане. З. 260. Единъ селянинъ, на кого-то нашатъ чорбаджія помогна да свръши по скоро давіа-та му, носилъ ни едно толумче масло. Л. Д. 1870 р. 166. Министри-ти не ся мѣсятъ никакъ въ сѣдовища-та, нито имъ е позволено да пресѣствуватъ на давін-тѣ, за да не би сѣдници-тѣ да загубватъ независимоста си. ib. 1873 р. 148.

Давнина с. ж. недонимка: Нѣмамъ пари да си заплаќа на Гѣлабъ чорбаджи и на царя давнината. Ст. 25. Ехъ! дяду Добре, беки не да незнаешъ я, какавъ ни е въ тая година халтъ; то прикаската белѣи я: давнина ни отврѣдъ натиснала. Зк. 20. Още и за сичко що